

Átültetett!

nagypénteki igemagyarázat

Enying,
2020. április 10. Nagypéntek
a 4. istentisztelet nélküli nap

Textus (alapige):

[Lukács evangéliuma 23. részének 44-49. verse](#)

Tizenkét órától három óráig sötétség lett az egész földön. A nap elhomályosodott, a templom kárpitja pedig közepén kettéhasadt. Ekkor Jézus hangosan felkiáltott:

- *Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet!*

És ezt mondva meghalt. Amikor a százados látta, hogy mi történt, dicsőítette Istent, és így szólt:

- *Ez az ember valóban igaz volt.*

És az egész sokaság, amely erre a látványra összeverődött, amikor látta a történeteket, mellét verve tért haza. Jézus ismerősei pedig mindnyájan és az őt Galileától fogva követő asszonyok távolabb állva szemlélték mindezt.

* * *

Nagypéntek este van. Az enyingi református templom istentiszteletre hívó harangjai ma némák maradtak. Nem mentek azok se Rómába, se Debrecenbe vagy Genf-be. Némán függtek a helyükön, mert nem hívhattak minket istentiszteleti közösségbe. Az istentisztelet szokásos kezdési időpontjában hárman álltunk csak a templomkertben: a földön hat facsemete várta, hogy elültessük. Mintha csak a négy égtájon élő emberiséget magához ölelő két darabból összeácsolt keresztet jelképeznék. A reformáció 500. évfordulójára telepített és azóta meghalt fák helyett ültettük őket.

A korábbi fák meghaltak, ezért ajándékoztak nekünk és helyeztünk el helyettük másokat. Többet.

Mert ha megszűnik a megszokott, akkor ez az egyetlen lehetséges válaszunk: keresünk mást. „*Ha nem tehetjük azt, amit szoktunk, azt tesszük, amit lehet.*” Ha be kell zárni a templomunkat, akkor az otthonaink válnak templommá. Ha kiszárad egy fa, kiszedjük, vagy kivágjuk és ültetünk helyette másikat. Vagy kettőt. Vagy négy helyett hatot. Ha nem lehetünk együtt a gyülekezetünkkel a templomunkban, akkor elolvassuk az igehirdetést, vagy keresünk a tévén vagy az interneten egy közvetítést. Nem ugyanaz az élmény, de ugyanaz a cél: a Megváltóval való találkozásunk.

Ezért az alaphelyzet nem változott. „Csak az ember olvas” - mondta Márai Sándor. A hívó ember pedig Bibliát olvas, és igehirdetést, vagy igemagyarázatot olvas, vagy az énekeskönyve megzenésített imádságait olvassa, vagy az „Öreg Szikszait” vagy más bibliai ihletettséjú irodalmat kutat fel a könyvei között.

Mert az olvasás összeköt azzal, akinek a gondolataival nem élőszóban, hanem írásban találkozhatunk. Ezért hirdetjük, hogy „*Nem marad el minden.*” Nem marad el a Biblia olvasása sem, mert a Szentháromság Isten gondolataival így találkozhatunk.

Ha arra gondolunk, hogy Jézust azok feszítették meg, akik pedig személyesen találkoztak vele és hallották, akkor ez a személyes találkozásainkat is minősíti. Lám, lehet valakit teljesen félreismerni, szavát, célját tökéletesen félreérteni akkor is, ha nem írásban, hanem szemtől-szembe találkozhatunk vele. Jézussal nagycsütörtök este valami egészen megalázó ping-pongot játszott Heródes Antipás, Galilea negyedes

fejedelme, a bábkirály és Pilátus római helytartó. Ide-oda hurcolták kihallgatásra. Látszatbeszélgetéseket folytattak a látszólag hatalmasok az igazi királlyal. Szegénységüket bizonyítja a fenti igeszakaszban szereplő római százados, aki pogány létére jut felismerésre: *Ez az ember valóban igaz volt.*

De folytassuk az előszóban és írásban átadott gondolatok hatékonyságának vizsgálatát! Ha az elmúlt két évezred láncolatát nézzük, azt látjuk, meg lehet érteni Krisztus értünk hozott nagypénteki áldozatát úgy is, hogy arról „csak” az evangéliumi elbeszéléseket olvassuk. Tamásnak, aki hitetlenkedve fogadta a feltámadásról szóló beszédet ránk, mai olvasóira gondolva mondta Jézus: „*Boldogok, akik nem látnak és hisznek.*” (János 20,29) Tamásnak látnia kellett a feltámadt Krisztust, hogy higgyen. Nekünk elég újraolvasni a passiót, hogy higgyük: miattunk, helyettünk és értünk áldozta fel magát a keresztfán. Ezekben az órákban, kétezer évvel ezelőtt.

És miért szakadt ketté a templom kárpitja? Azért, mert az választotta el a szentélyt, ahová csak a papok léphettek be, a gyülekezet tagjaitól. Ma este lehullt az Istentől elzáró válaszfal, mert Krisztus halálával megváltott minket: nem vagyunk többé elzárva, elszigetelve Tőle. A kijárási korlátozás felnyithatja a szemünket arra is, hogy mennyire elszigetelve tengettük az életünket. Egymástól és Istentől. Ma este nagypéntek tragédiája annak válhat az örömhírévé, hogy nem kell ennek így maradnia semmilyen kapcsolatunkban sem. Sem egymással, sem Jézussal.

Azért kellett nagypénteknek megtörténnie, hogy Krisztus helyreállítsa az Atya Istennel megromlott kapcsolatunkat; hogy minden kihívás közepette teljes életünk lehessen idelenn és üdvösségünk akkor, amikor majd a mi fánkat ülteti át az Ő kertjébe.

Ámen!

* * *

*Királyi zászlók lobognak, Fénylik titka keresztfának:
Az élet ottan halni tért, Holtával nyervén drága bért.*

*Átverve szeggel tagjai, És kinyújtva szent karjai;
Üdvösségünknek ára lett, Bűnünkért Ő tett eleget.*

*Dávidnak bétölt írása, Minden népeknek mondása:
Isten, kit felfeszítetek, Úr lesz e fán felettetek.*

*Légy áldott oltár, s áldozat, Mellyel Krisztusunk áldozott:
Holton az élet elesett, S holtával adott életet.*

*Élő kútforrás, Szentháromság! Téged áldunk, legfőbb jószág!
Kérünk: a kereszt győzelmét, közöljed velünk érdemét!*

Református énekeskönyv 344. dicsérete